

hed og vidste, at jeg skulde til at dø. Saa en Aften gik Døren op, og en Fremmed kom ind. Jeg kendte straks Vorherre. „Mads Vestrup! Nu skal du herfra!“ sagde han. „Men hvor skal du bringes hen?“ — Jeg var jo nok lidt angst men havde dog en ret god Samvittighed, og jeg opregnede for min Dommer, at mit Levned havde været rent, mine Tanker fromme og mit Sind lydigt. Men da saa Herren bedrøvet paa mig og sagde: „Mads Vestrup! Hvor er dit bævende Hjerte? Hvor er de Taarer, du har grædt over dig selv? Hvor er din Angst og dine Nætters Kummer?“ Og med en ny Røst, der gik mig gennem Marven som et dræbende Lyn, udtalte han de frygtelige Ord, Dommens uigenkaldelige Ord: „Gak bort! Du hører Helvede til!“ — —

Han maatte standse lidt. Sindsbevægelsen havde overvældet ham. Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Og pludselig satte han sin Kasket paa Hovedet, vendte sig om og gik bort.

Der var nogle, der forsøgte at le; en enkelt gav sig til at klappe rasende; andre hyssede og var vrede. Det var altsammen kun forskellige Udtryk for den samme usikre Opskræmthed. Hvad var dog det for et Menneske? Var det en gal Mand eller en Profet? Eller var det bare en Komadiespiller? Selv Enslevs Smil var et Øjeblik bleven lidt usikkert.

Oppe paa Tribunen henstillede Balduin Hansen til Aviskorrespondenterne ikke at omtale det uheldige Optrin, og hans Ord fandt Tilslutning fra alle Sider.

Jørgen Mosegaard traadte derpaa frem for at afslutte.